

BARCELONINS AMB ÈXIT

Antoni Tàpies	pàg. 2
Custo Barcelona	pàg. 4
Escola de Tennis de Barcelona	pàg. 6
Ferran Adrià	pàg. 8
Joan Manuel Serrat	pàg. 9
Josep Carreras	pàg. 11
Montserrat Caballé	pàg. 13
Pepe Carvalho (Manuel Vázquez Montalbán)	pàg. 15

* Textos escrits per estudiants de periodisme en pràctiques. Any 2005.

ANTONI TÀPIES

Mestre de l'experimentació pictòrica

Pintor i escultor nascut a Barcelona, (1923) líder de l'informalisme espanyol, i dins d'aquest, de la pintura matèrica. Punt de referència de la segona meitat del segle XX per a molts artistes a nivell nacional i internacional. Artista difícil d'emmarcar pel seu constant empeny d'experimentació, amb una evolució en les seves obres que s'inicien en el surrealisme però que ràpidament abandonarà el corrents artístics espanyols de l'època per embarcar-se dins les tendències avantguardistes. Rebrà les influències d'artistes de disciplines tan diverses com Nietzsche, Sartre, Poe, Van Gogh o Picasso.

La seva obra, com hem dit, és difícilment classificable, si bé en les seves creacions es repeteixen una sèrie de signes i imatges que formen part de l'univers simbòlic i interior de l'artista, amb clares al·lusions a l'univers, la vida, la mort o la sexualitat. Antoni Tàpies defineix l'art com "la filosofia que reflecteix un pensament"; aquesta filosofia la veurem en les seves obres, on es combinen els elements més complexos i simbòlics amb els més senzills i quotidians.

El 1990 es crea la fundació que porta el seu nom "Fundació Antoni Tàpies" (www.fundaciotapies.com), amb l'objectiu de promoure l'estudi i el coneixement de l'art modern. Amb aquesta finalitat es va construir un museu i una biblioteca especialitzada al bell mig de l'Eixample barceloní. (Aragó 255; 08007 Barcelona; Tel. 34-93 487 03 15; Fax. 34-93 487 00 09).

Antoni Tàpies ha rebut nombrosos premis i homenatges a tot el món que reconeixen la seva obra i l'assenyalen com una de les figures més rellevants del panorama artístic internacional del segle XX.

Antoni Tàpies neix a Barcelona el 1923, el 13 de desembre, dins d'una família burgesa. Durant la seva infància viurà en un ambient cultural tolerant i obert gràcies als contactes del seu pare amb personalitats de la vida pública catalana.

Durant el 1950 farà la seva primera exposició individual a Barcelona (Galeria Laietanes), passarà un any a París becat pel govern francès on coneixerà Picasso. Al 1953 fa el seu primer viatge a Nova York amb motiu de la seva exposició a la Martha Jackson Gallery, aquell mateix any és premiat a la biennial de Saô Paulo.

La seva primera exposició personal a París serà l'any 1956 (Galerie Stadler). A partir d'aquells moments no parerà de rebre premis i fer exposicions per tot el món (Londres, Nova York, Munic, París, Ginebra, Los Angeles, Tokio, Milà Barcelona...).

El 1990 és un dels seus millors anys: s'obren les portes de la Fundació Antoni Tàpies i rep el premi *Príncipe de Asturias de las Artes*.

En els últims 15 anys han sorgit multitud d'exposicions retrospectives a tot el món, per mostrar la seva evolució. És una mostra més del reconeixement que aquest barceloní universal rep per la seva aportació a les arts.

CUSTO BARCELONA

Un nou concepte de la samarreta

En categoria de dissenyadors els germans David i Custodio Dalmau són avui barcelonins universals. La seva firma Custo Barcelona, que triomfa cada dia més arreu del món, s'ha centrat sobretot en la producció de samarretes. Els seus divertits i originals dissenys els han dut fins les passarel·les de Nova York i Los Angeles, on la gent s'ha deixat seduir per les seves col·leccions d'estampats innovadors i creatius.

Pioners en la seva matèria, els germans Dalmau s'han servit de la clàssica samarreta, del senzill patró en forma de T majúscula (*t-shirt*) còmode i universal -que apleix 60 anys de vida oficial-, per plasmar els seus missatges de reivindicació constant i sovint associats amb el mestissatge. Amb l'aprovació de la crítica especialitzada Custo Barcelona presenta cada temporada noves propostes que reflecteixen el que succeeix en una societat que tendeix a la globalització. El *look total* del qual parteixen els Dalmau és una barreja de formes, textures i colors que deixa el grafisme en segon pla i que vol expressar un cúmul de sensacions.

Malgrat se'ls coneix com a *samarreters* i el 50 o 60 % de la seva producció encara és exclusivament de samarretes, Custodio i David han apostat per altres peces de roba com són les micro faldilles i els pantalons amb estampats moderats. El seu estil evoluciona amb ells i actualment les temàtiques amb les quals treballen se centren sobretot en la iconografia japonesa, els còmics Manga, el pop art dels anys 70, la *imageria* hindú i més recentment han introduït el *patchwork*.

Després d'un viatge en moto per tot el món en el qual van conèixer diferents cultures i costums els Dalmau van començar dissenyant, durant la dècada dels 80, samarretes exclusivament per a home. A principis dels anys 90 van estendre la seva producció en el terreny femení però no va ser fins a mitjans dels 90 que amb una maleta amb només 17 samarretes van irrompre al lloc i moment adequats: als Estats Units, on des de 1997 Custo Barcelona hi presenta les seves col·leccions en la setmana de la moda de Nova York. Un mercat idoni per a la cultura de samarretes que existeix ja des dels anys 30 i a diferència d'Europa, on en un principi no se'ls va entendre.

Després d'un període en el qual les samarretes com a peça de roba no tenien rellevància en la moda, els germans Dalmau, exportadors de tendències, van contribuir de forma notable al fet que es convertissin en un símbol social, en un taulell d'anuncis sobre el pit.

Així doncs Custo Barcelona va iniciar-se en aquest art experimental amb dissenys que no deixen indiferent, en un principi més cridaners i estridents i amb el temps més sobris però igualment furiosos. És precisament per això que les seves samarretes han estat copiades, imitades i falsificades a múltiples països amb afany de tenir el mateix èxit. No obstant l'àmplia, elegant i sofisticada gamma de productes dels Dalmau és singular i els seus articles es distribueixen a més de 3.000 botigues en tot el món. És per això que el Premi Llongueres d'imatge i moda ha estat concedit a Custo Barcelona com a millor dissenyador amb imatge internacional.

ESCOLA DE TENNIS DE BARCELONA

Bressol de campions

La ciutat de Barcelona té l'orgull de poder assegurar que ha tingut i té a la majoria dels millors jugadors de tennis del món sobre terra batuda. Ho demostra la fredor dels números: Espanya és el millor equip de la Davis (campionat del món de tennis) dels últims 5 anys, dos cops campions (2000 i 2004), sobre terra batuda, i altre cop finalistes (2003). Els jugadors que formaven part d'aquest equips són producte, en la seva majoria, de "l'escola" de tennis de Barcelona (**Corretja, Balcells, Costa o Moyà**), que presumeix de tenir les millors instal·lacions i preparadors de tennis sobre terra batuda d'Espanya i entre les millors del món.

Jugadores com **Arantxa Sánchez Vicario** o **Conchita Martínez** o jugadors com **Emilio Sanchez Vicario, Carles Moyà, Àlex Corretja, Sergi Bruguera, Albert Costa**, per dir els més destacats, formen part de l'èlit mundial d'aquest esport (entre els set sumen 9 premis de Grand Slam).

Arantxa Sánchez Vicario

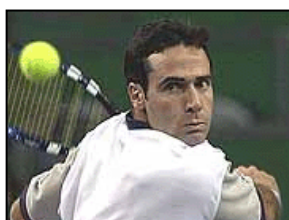
Conchita Martínez

Emilio Sánchez Vicario

Carles Moyà

Àlex Corretja

Sergi Bruguera

Albert Costa

Però no només s'ha destacat a terra batuda, si bé és l'especialitat, sinó que també s'han aconseguit èxits a altres superfícies. Jugadors com **Carles Moyà** (aquest ha estat número 1 del ranking ATP, 15 de març de 1999), **Àlex Corretja** o **Arantxa Sanchez Vicario** han aconseguit diversos triomfs a superfície ràpida: **Corretja** el *Master* de 1998, guanyat a **Carles Moyà**, y **Arantxa Sanchez Vicario** campiona del *US Open* (1994), finalista a *Wimbledon* (1995 i 1996) i a Austràlia (1994 i 1995). A més, aquesta va arribar a ser número 1 de la *WITA* el 6 de febrer de 1995.

Els èxits continuen amb les noves generacions. La pedrera de l'escola de Barcelona de tennis segueix donant joves talents. En els últims anys diversos campionats del món, d'Europa i d'Espanya en categories inferiors.

No només aquesta escola té èxits de present, sinó que també els ha tingut al passat. Un jugador personifica aquests èxits: **Manuel Orantes** va ser jugador del Club de Tennis La Salut de Barcelona. Al 1975 va guanyar el *US Open* i al 1976 el *masters* sent finalista a *Roland Garros* al 1974.

Amb motiu dels Jocs Olímpics de Barcelona de 1992 es van crear els centres per a la formació d'esportistes i per a la consolidació d'esportistes d'èlit, els tennistes formen part important d'aquest grup. En aquests mateixos jocs, proclamats els millors de la història, totes les medalles aconseguides a la categoria de tennis van ser guanyades per jugadors formats a l'escola de tennis de Barcelona, un autèntic bressol de campions.

A Barcelona se celebra també el trofeu Conde de Godó, el més emblemàtic torneig de tennis d'Espanya, així com un dels millors del món sobre terra batuda. Organitzat pel Reial Club de Tennis de Barcelona (www.rctb1899.es), aquest any arriba a la seva 52ª edició. Cada any mobilitza un bon nombre dels millors jugadors del circuit.

FERRAN ADRIÀ

El Dalí de la cuina

Ferran Adrià (L'Hospitalet de Llobregat, 1962) és avui un barceloní universal. Un mite de la cuina catalana considerat com el Dalí de la gastronomia en representar un nou art, la cuina, com a expressió de la intel·ligència i la creativitat: la cultura culinària en la seva màxima expressió.

Ferran Adrià encapçala la cuina d'autor partint del coneixement i a la vegada domini de la cuina clàssica amb una capacitat singular per a treballar perspectives fins al moment mai vistes i trencar tot tipus de fronteres pel que fa al límit d'aquesta especialitat.

L'habilitat que Adrià ha desenvolupat a la cuina sempre amb esperit innovador i aportant noves formes l'ha fet arribar fins a horitzons inesperats que han acabat per elevar-lo a la categoria de geni amb propostes curioses, personals i de qualitat. La seva cuina ha destacat per creacions úniques fruit d'una complexa investigació que se serveix preferentment dels recursos de la zona i de temporada.

Els seus plats de degustació són delícies creatives que pertanyen a un món de sabors que el fan resultar brillant i per tant autor de l'anomenada cuina-art.

Ferran Adrià va néixer l'any 1962 a l'Hospitalet de Llobregat (Barcelona). Després de treballar a diferents restaurants rentant plats, aviat va despuntar pel seu talent. L'any 1984 va entrar al restaurant Finisterre de Barcelona, i aquell mateix any va matricular-se en un *stage* organitzat pel mateix Bulli on va conèixer Juli Soler, qui en aquell moment n'era el director i que més tard el va nomenar cap de cuina. La passió i el respecte per la gastronomia d'ambdós va fer que es comprometessin a crear una restauració diferenciada dels patrons establerts amb la intenció de crear una cuina personalitzada i autèntica. Amb dues estrelles Michelin Soler i Adrià van tirar endavant amb entusiasme el seu projecte de cuina evolutiva i l'any 1995 van formar el Bullicatering i el Bullitaller, un projecte d'assaig i creació de nous conceptes, tècniques i receptes basat en la investigació constant de productes, barreges i gustos amb la intenció de presentar-los després al restaurant de la Cala Montjoi de Roses. L'any 1997 Ferran Adrià es va convertir en assessor de grans marques de qualitat amb una actitud rupturista i sempre amb la voluntat de contribuir amb els seus coneixements. L'any 1998 el Bulli va aconseguir la tercera estrella Michelin.

JOAN MANUEL SERRAT

El rapsoda de l'ànima

Joan Manuel Serrat (Barcelona, 1943) és avui un barceloní universal amb la mateixa capacitat d'indignació, d'entusiasme i d'il·lusió que tenia fa anys. El *Noi del Poble Sec* és el cantant català més conegut arreu del món tant per les balades d'amor que ja cantava en els seus principis com pel compromís ideològic que va adoptar amb la lluita social en contra del règim franquista.

Amb la primera guitarra, ja als setze anys, *El Nano* composava els seus primers versos. Després de cantar al popular grup de música *Els setze jutges*, Serrat va iniciar-se en la seva carrera com a cantant gaudint ben aviat del reconeixement general tant a nivell nacional com internacional.

A partir de la coneguda cançó *Ara que tinc vint anys*, XII Gran Premi del disc 1967, Serrat emprèn un camí cap enfora amb l'objectiu d'impulsar la música en català.

A poc a poc les seves lletres arriben a tothom i l'any 1968 rebutja l'oferta de representar Espanya al Festival d'Eurovisió si no és en la seva llengua, el català. El govern d'aleshores s'hi nega i el *Nano* ha de recórrer a altres mitjans que no siguin ni premsa, ni ràdio ni televisió. És en aquesta etapa que Serrat participa en alguna producció cinematogràfica.

La gran habilitat de Serrat tant per expressar-se en català com en castellà i saber transmetre els seus versos igualment profunds, així com el compromís amb les dues llengües, fan que l'artista provi sort a Llatinoamèrica amb l'objectiu d'expandir el seu panorama artístic.

A principis dels 70 marxa amb algunes gires programades per Sudamèrica. Compartint la impotència davant un règim dictatorial en què no hi ha lloc per a la llibertat, Serrat intima amb tots els països que integren aquest continent.

L'any 1971 Serrat compona *Mediterráneo*, la millor cançó espanyola dels últims 50 anys, una mena d'himne al seu mar com a referent cultural, una cançó magistral que Serrat va publicar en un dels millors discs de la història del pop espanyol i que duu el mateix nom. Més endavant, publica un àlbum amb alguns poemes d'Antonio Machado, que obté un èxit sorprenent, i fa un primer *single* en castellà: *El titiritero* i *Poema de amor*.

L'any 76 Barcelona el torna a rebre amb els braços oberts, i comença una època de recitals, concerts i nombrosos premis en reconeixement a la lluita per la llibertat i la solidaritat. També aquest any Serrat actua per primera vegada al Town Hall de Broadway. A la dècada dels anys 80, Serrat musica poemes d'autors com Alberti i Benedetti, participa en un disc amb cantants brasilers en el qual canta en portuguès.

L'any 1984, fent referència a la cançó del 66, Serrat publica *Ara que fa vint anys que tinc vint anys*, entre altres cançons. L'any 1989 Serrat homenatja a la nostra ciutat amb *Barcelona i jo* i *Si no fos per tu*.

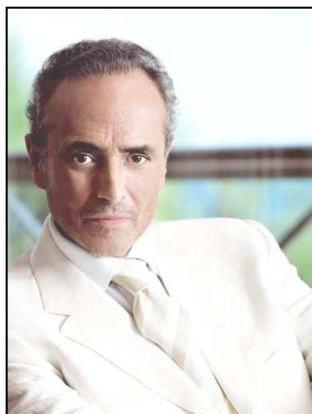
L'any 1995, se li concedeix la Encomienda al Mérito Civil per a la seva contribució a les relacions d'Espanya e Iberoamèrica. L'any següent Serrat crea la seva primera antologia sonora: *D'un temps, d'un país*.

Finalment sembla que l'any 2000 es veu amb cor de fer *Serrat-Tarrés, Cansiones*, un disc amb temes populars de Veneçuela, Mèxic, Colòmbia, Argentina, Xile, Puerto Rico, Uruguai i Cuba on Tarrés és Serrat a la inversa i sembla ser que representa l'alter ego de l'artista català trenta-set anys després d'inciar la seva carrera.

Com a cronista d'un temps i personatge destacat de la vida catalana, en reconeixement a la seva aportació a l'imaginari musical de diverses generacions i destacant el valor artístic del seu últim àlbum *Serrat Simfònic*, l'any 2005 *el Nano* ha estat escollit català de l'any per *El Periódico de Catalunya*.

JOSEP CARRERAS

Un cant a l'esperança

Tenor nascut a Barcelona, (1946) conegut pel lirisme i puresa de la seva veu. Les seves col·laboracions en concerts amb Luciano Pavarotti i Plácido Domingo (els Tres Tenors) li han atorgat fama mundial i han fet de l'òpera, un gènere atractiu per a milions d'espectadors.

Josep Carreras s'ha fet un lloc entre els tenors més importants de la seva generació. Va consolidar el seu èxit definitivament a començaments del anys vuitanta, quan va passar a ser una de les figures indiscutibles del repertori internacional.

Ha cantat òpera italiana i alemanya i té una nodrida discografia.

S'ha especialitzat en papers operístics de la segona meitat del XIX, especialment dels *veristas* (tendència cultural que consisteix a donar més realisme a l'òpera i es renuncia als artificis vocals).

Ha actuat al millors teatres i festivals del món i ha rebut múltiples premis i homenatges, entre els quals destaquen: les medalles d'or del New York Institute, de la ciutat de Barcelona, de la Generalitat de Catalunya i el premi Príncep d'Astúries (1991) així mateix va ser anomenat ambaixador de bona voluntat de la UNESCO.

Josep Carreras presideix des de 1988 la Fundació Josep Carreras per a la lluita contra la leucèmia (www.fcarreras.es), establerta a Barcelona i amb seus als EUA., Suïssa i Alemanya. Aquesta fundació és avui, sens dubte, una de les seves prioritats més importants. (Fundació Internacional Josep Carreras - C/ Muntaner, 383 08021 Barcelona - Tel. (+34) 93 414 55 66.

Josep Carreras neix a Barcelona el 5 de desembre de 1946. Des de petit ja sent afició per cantar, això el portarà a cantar papers curts d'òpera al Liceu de Barcelona, on va debutar amb l'obra *Luzia de Lamermöör* el 1968. Va actuar, de molt jove, als més grans i importants teatres i festivals del món, incloent el Teatre Scala de Milà, el New York Metropolitan Opera House, la San Francisco Opera, la Viena Staatsoper, la London's Royal Opera House, l'Òpera de Munic, la Chicago's Lyric Opera, i els Festivals de Salzburg, Aix en Provence, Edimburg i Verona.

Ha obtingut nombrosos premis i distincions tant nacionals com internacionals : l'Emmy de l'Academy of Television Arts and Sciences dels Estats Units; el Grand Prix du Disque de l'Academia de París; el Premi Luigi Illica; Grammy (1991); el Premi Sir Lawrence Olivier; Membre Honorari de la London Royal Academy of Music, entre d'altres.

Al 1987 se li diagnostica leucèmia, marxa a Seattle i és hospitalitzat a la clínica Fred Hutchinson. L'any següent crea a Barcelona la Fundació Josep Carreras; al 1989 reprèn la seva carrera artística, l'any següent es fa el primer concert dels tres tenors amb motiu de la final de la Copa del Món de futbol. Al 1992 va ser director musical del Jocs Olímpics de Barcelona. A l'any 2000 surt el disc *Three tenors Christmas* el primer disc dels tres tenors dedicats al Nadal , que es converteix en líder de vendes a tot el món.

MONTSERRAT CABALLÉ

La Maria Callas catalana

La soprano catalana Montserrat Caballé és avui una barcelonina universal que ocupa un lloc privilegiat dins el món de la música. La diva catalana és una de les més cèlebres cantants del món amb una excel·lent tècnica vocal que ha arribat a interpretar més de 80 personatges operístics tant de l'època barroca com autors dels segles XIX i XX com són Verdi, Wagner, Puccini i Strauss. La seva veu, d'una tessitura extremadament aguda, l'ha dut a actuar als cinc continents i a multitud d'escenaris històrics: la Sala del Poble de Pequín, la Gran Sala de l'Assamblea de Kremlin, a la Casa Blanca de Washington, al Teatre Romà de Mèrida, etcètera.

Caballé, una de les veus més belles de la història, disposa d'una extraordinària capacitat per administrar l'aire en cada respiració i mantenir així les notes, quasi fora dels paràmetres humans. La bel cantista és una figura indiscutible del repertori internacional que ha destacat pels seus *pianíssimos* i un domini de l'escena sorprenent. Amb una tècnica virtuosa i un timbre excel·lent, la soprano ha recorregut el món amb el seu estil propi i ha estat aplaudida per tots els públics.

Montserrat Caballé ha dut a terme més de 100 gravacions discogràfiques i ha cantat a duet amb personatges com Liza Minelli, Joe Cocker, Tina Turner, Mickael Jackson i Freddy Mercury, amb qui va fer una incursió en la música pop amb *Barcelona*, himne dels JJOO de 1992.

La soprano amb fama mundial continua en actiu als 72 anys i obté un èxit als escenaris que resulta sorprenent. Cal esmentar també la seva tasca arqueològica a l'hora de recuperar òperes oblidades ja que el seu és un llegat increïble que recull cançons i àries d'òpera del Barroc fins a composicions del segle XX així com també de música espanyola.

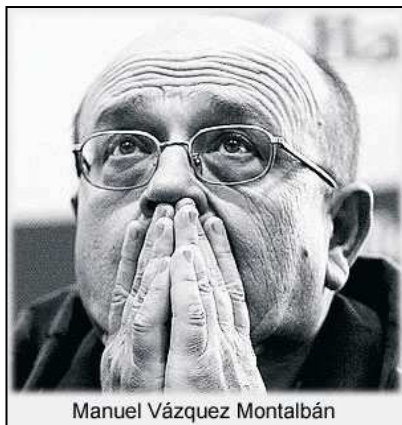
Amb un extens repertori i una notable condició humana que ha estat distingida per nombroses institucions, la Caballé ha estat condecorada amb títols internacionals i ha rebut diversos premis com són el Premi Nacional de Música, la Medalla d'or al mèrit de les Belles Arts, i l'Ordre d'Isabel la Catòlica. També ha estat condecorada pel Ministeri de Cultura francès amb la Medalla del Cavaller de l'Ordre Nacional de la legió d'honor en reconeixement del seu talent i trajectòria professional, entre d'altres títols.

Tot i tenir uns començaments difícils, Montserrat Caballé va poder estudiar la carrera de cant al Conservatori Superior del Liceu de Barcelona. Més tard va traslladar-se a Suïssa on formà part de la Companyia de l'Òpera de Basilea amb un repertori poc comú que incloïa obres com *La Bohème* de Puccini. Més tard, a l'Òpera de Bremen, Caballé va especialitzar-se en bel canto amb obres com *Madame Butterfly*, *Don Giovanni* o *Arabella*. L'any 1962 va debutar al Gran Teatre del Liceu de Barcelona, i l'any 65, en substitució de Marilyn Horne, al Carnegie Hall de Nova York en l'òpera *Lucrezia Borgia* de Donizetti, Caballé fou aclamada pel públic durant 25 minuts. Al dia següent, la crítica traduïa els aplaudiments en una definició de la soprano com una suma de Maria Callas i Renata Tebaldi.

Després d'uns anys agitats d'extensos repertoris, l'any 1992 la cantant va decidir fer un silenci que va durar deu anys a conseqüència de la seva delicada salut. La gran veu del cant ornamentat, però, continua en els escenaris i en múltiples ocasions en concerts a favor de causes humanitàries. També el cinema ha volgut repassar la trajectòria de la cantant. *Caballé, més enllà de la música*, és una pel·lícula que vol reflectir la vessant artística i alhora humana de la incommensurable Montserrat Caballé.

PEPE CARVALHO

El detectiu més popular de la literatura

Manuel Vázquez Montalbán

L'immortal agent detectivesc Pepe Carvalho és un barceloní universal que continua viu després de la mort del seu creador, l'escriptor Manuel Vázquez Montalbán. El detectiu més popular de la literatura castellana va néixer l'any 1972 amb la *novel·la* 'Yo maté a Kennedy' i s'ha mantingut al llarg de 22 novel·les d'ençà del seu naixement.

Carvalho, detectiu hedonista, que combina el realisme tràgic i la crítica social, és un personatge consolidat entre el cinema i la literatura donat que de les pàgines literàries ha fet el salt també a la pantalla encarnat diverses vegades per diferents actors.

Pepe Carvalho, el cèlebre investigador privat que revolucionà la novel·la negra a Espanya, és un peculiar detectiu gallec, irònic, cínic i *bon vivant* afincat a la ciutat de Barcelona. Una Barcelona provinciana però alhora progressista que reuneix les contradiccions necessàries per aplegar en el seu camp d'acció policies, detectius privats i delinqüents de barri.

Carvalho, l'agent impossible, és fill del Raval, de la marginació, però també coneix una altra realitat, la del Nord, la seva casa de Vallvidrera, que ha de combinar amb el despatx de la Rambla.

Com a representant d'aquest subgènere proper a la crònica periodística i al relat social reivindicador de les incoherències, injustícies i xacres del sistema polític i econòmic, l'idiosincràsic Pepe Carvalho comença treballant com a guardaespalles de J.F Kennedy essent en aquell moment agent de la CIA i acaba per formar part del Govern de la Generalitat. Es tracta d'un *voyeur* de la nostra societat amb un humor proper al sarcasme que sent nostàlgia pel seu passat esquerrà com a militant del partit comunista. Carvalho és certament un individu d'ambigüitat moral que resol els seus casos en les estones lliures que troba.

L'escèptic Carvalho accepta sempre el treball de qui li paga però no perd mai la capacitat de judici independent, virtut que li permet radiografiar d'una manera crítica la societat espanyola mitjançant el retrat de col·lectius oposats com són els intel·lectuals alliberats per una banda, i els transvestits, homosexuals i prostitutes per l'altra. Un conjunt d'episodis policíacs que ens parlen de nosaltres amb suspicàcia ideològica i amb intenció històrica.

El més humà dels detectius coneguts també és un refinat *gourmet* a qui li agrada menjar bé i alhora té coneixements de cultura gastronòmica, tret comú del gènere entre els escriptors mediterranis de novel·la negra.

Com a homenatge a Carvalho, cada dissabte es poden recrear *Les Barcelones de Carvalho*. Un recorregut pels escenaris de l'univers literari de Vázquez Montalbán en el qual hi ha un narrador i tres actors que escenifiquen alguns fragments de les seves novel·les. Es tracta d'un joc de pistes que condueix a la resolució d'un misteri novel·lesc d'unes històries i personatges que han contribuït a l'educació sentimental de diverses generacions de lectors.